

Над Білим Дунайцем розмаяне гілля березове,
Шовковими травами пагорби вистелив березень,
І мружаться вікна від повені сонячних променів,
І сонцем наповнений білий будинок в Пороніні.
Поскрипує лунко тесова соснова підлога.
І серце нарзпаш:
«То — крок Ілліча молодого?!»
І серце заходиться, вірячи у неймовірне:
Ось вийде на ганок. І змружений погляд прозорний
Полине у далі, аж ген на верхи сніговії:
— Надюшо! Надійко! Весна почалася, Надіє! —
Він вірив у весни, хоча над Невою і Віслою
Свинцевії хмари, здавалось, навіки нависли.
Він тут зустрів і своє тридцять третєє літо,
Гуртуючи сили на штурм скрижанілого світу.
О Білий Дунайцю, запінений Білий Дунайцю,
На хвилі твої він так часто дивився уранці
І бачив, як вир підмиває явору корені,
А думав про друзів, своїх побратимів нескорених...

До щему, до болю тієї пресвітлої миті
Мені захотілось хоч кілька ясних первоцвітів
Або хоч галузку в натюках весняного клею
Узяти, щоб потім залишити у Мавзолеї.
Весняна галузка... І рине могутньо й розкуто
Сталева ріка вогнедишної Нової Гути.
І стапельно дужа рука синьоблузого Гданська
На вольні простори веде кораблі океанські...
Оновлення світу, будучність планети всієї
Омріяні в ночах Пороніна і Єнісея.

Цвітуть первоцвіти у сонячному безгомінні.
Вождева оселя скарби нам дарує нетлінні —
Велику любов до людей, до народів, трудящих,
І серцем, душею стаєш тут чистіший і кращий.
...О Білий Дунайцю,
розвеснений Білий Дунайцю,
Ясній же мепі, як щоденно беруся до праці!

1974—1979

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.